

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'75
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'50.

VICTORIA!

REGISTRIS l' historia de las monarquias totas, y no 's trobará de segur una página tan gloriosa com la que ab sorpresa universal acaba de escriure la República francesa. La fé que tenim en la idea republicana 'ns movia á creure que al fi 's desvanixerian los núvols que tapavan lo cel de la Fransa; pero no podiam imaginar que succehis ni tant depressa, ni ab tanta facilitat. L' espléndit sol de la justicia, de la llibertat y de la concordia brilla avuy sobre 'l camp de la més admirable de las victorias, alcansada sense derramament de sanch, ni de una sola llágrima.

Una victoria al estil modern, victoria genuinament republicana.

Los enemichs de la República son débils, y no es d' ells—que no poden res y poca cosa valen—de qui han tingut de triuntar nostres germans de Fransa. Los republicans francesos han fet molt més: han triunfat de sí mateixos.

¿Qui ha obrat tan portentós prodigi? Lo patriotisme, lo desinterés, l' amor á las instituciones del poble.

Lo venerable anciá Grevy, baixant ab resignació las escalas del Eliseo, y sacrificant la seva personalitat de la manera més digna, perque may ningú puga imaginar que l' alcansa la més petita mácula de responsabilitat en las faltas atribuidas á un individuo de la seva familia;

Ferry, arrostrant ab front seré, las diatribas de la demagogia, devoradora de reputacions immaculadas, y concedint en lo moment oportú lo contrapés de sa poderosa influencia, á un dels seus rivals;

Freycinet y Brissón, candidats també com Ferry, y nobles imitadors de sa patriótica conducta;

La Cámara entera, dividida fins al atomisme, y unint-se com un sol home; la Cámara, que ha sabut esborrar en un instant, antichs ressentiments y diferencias, al tractarse de la vida ó de la mort de un gran poble; la Cámara que ha sabut donar ab sa prestigiosa unanimitat la forsa de l' opinió que necessita 'l primer magistrat de la República;

Sadi-Carnot, lo nou president, home modest y de honoradés intaxable, que sense solicitarho, s' ha vist elevat inopinadament á la més alta magistratura de una nació digna de regirse per sí mateixa;

Y tú, Fransa, també; tú que si tens grans defectes, tens encare més grans virtuts; tú que si devoras facilment als homes, alentas sempre la creadora forsa de la idea!

*Alégrat: ilumina y adorna tos balcones, que bè tens motius per ferho: entrégat confiada als transports del més viu entusiasme. La crisis que acabas de sufrir ha po-

sat á proba ta formidable vitalitat. Passada ja la febra, te aixecas més sana, més robusta que may... ¡quí s' ho havia de pensar!... donant á tot lo mon un poderós exemple.

Per lo que á nosaltres toca, lamentém ab llágrimas als ulls que al any 1873, aquest exemple, no l' haguessem tingut á la vista, ni 'ns hagués brotat del cor. Ab la meytat no més de lo que acaban de fer los republicans francesos, viuria encare la República espanyola.

Per lo passat, passat. Apliquém aquesta ensenyansa admirable al porvenir. Sapiguém compendre de una vegada las exigencias sagradas de la patria, de la llibertat y de la República. ¿Tant difícil ha de ser lo noble sacrifici de las ambicions, de las preocupacions, dels personalismes, de aqueixos atascaments en l' opinió individual de cada fracció, de cada grupo, de cada home? ¿Han de valer més las passions dels homes que las ideas? ¿No acabarem de compendre que la patria espanyola, avuy abatuda, postrada y sense guia, sols espera que 'ls republicans tinguém unitat de miras, unitat de procediments, dintre de un programa clar com la llum del sol, senzill com totas las bonas intencions, y práctic y oportú, primera condició de totas las empresas viables, per llansarse confiada als nostres brassos?

La verdadera República, no pot conquistarse sino conquistant la opinió; y la opinió no 's conquista sino per medi del sacrifici.

Qui més gran sábiga ferlo, més digne será 'l dia que la Península ibérica, responga com un eco fidel al poderós crit de «Victoria», que avuy ressona poderós á l' altra banda dels Pirineus.

P. K.

l' isla del Julivert resulta que no es nostra, sinó dels moros. En Moret se ha encarregat de ferho constar aixis, responent á una pregunta de un diputat conservador.

Fins ara tothom la prenia per espanyola: tant que la Direcció de Hidrografia, al publicar lo mapa de las possessions espanyolas en lo nord del Africa, la senyala com inclosa en ellas... Pero, jo ja ho veig, per unas quantas penyas més ó menos, seria trist que haguessim de fer pinyas, y qu' en Moret caygués del ministeri.

Ademés, los moros son extrangers y als extrangers hi ha que protegirlos.

Si á ca'n Lopez observan que hi ha empentas, no ho extranyin.

Es que ja ha sortit l' *Almanach de LA CAMPANA DE GRACIA*.

L' última paga que han cobrat los mestres del Ferrol, es la corresponent al mes de juny d' aquest any.

Y encara dirán que 'ls mestres d' estudi no son fellissos.

Nosaltres nos estém pelant de fret, y ells encare han de passar l' istiu.

Una metàfora de D. Práxedes. Suposant que 'ls fusionistas han dat al pais la pau y la tranquilat, créu que han fet ja tot lo que devian. Si 'l govern no ha sigut tant afortunat en organizar l' administració y conjurar la crisis, la culpa no es d' ell, sinó de tots los partits. Y no hi ha que atacar al fusionista per tant poca cosa.

«Totas las observacinós que per aixó se 'ns fassan serian tant injustas com las de la muller de un modest industrial, que va enriqueirse á copia de treball, al qual aquella li va moure un vol, perque preocupat en sas operacions de banca, havia perdut una capseta de mistos de cinch céntims.»

Ja ho saben las victimas de la paralisació: los agricultors arruinats, los treballadors sense feyna!...

La crisis que 'ns devora, la crisis que 'ns extenua no es res: es una capseta de mistos que no val ni la pena de parlarne.

Pero cuydado: que ab una capseta de mistos de cinch céntims n' hi ha prou per arbolat al món.

Un detall de la inauguració de las sessions. La criatura que ceneix la corona real, presència tranquil la obertura de las Córts.

Pero al donar senadors y diputats un fort crit de «Viva el rey!» va rompre á plorar.

¿Pobra criatura!

Lo més admirable de la sessió celebrada 'l dissapte per l' Assamblea de Versalles, es lo desenllás.

La reunió del Congrés equival al estreno de una obra dramática, sense necessitat d' ensajos.

Lo desenllás inesperat y satisfactori, ha sorpres á tot lo món.

Pobles qu' heu perdut la fé en las ideas, miréu l' exemple de Fransa y regeneuevos.

Espanyols, que al parlarvos de immoralitats y escándols, vos tombéu del altra costat, indiferents, creguts que hi ha certas malalties que no tenen remey, miréu si n' han tingut á Fransa.

Lo sistema republicá es un sistema curatiu de primera forsa.

Es l' última paraula de la medicina política moderna.

La rabiosa oposició dels intransigents contra Ferry, serveix sols per avalorar los mérits extraordinaris de aquest home públich.

Ferry es molt odiat de la faramalla: senyal segura de que val molt.

L' acte de desprendiment que doná en plé Congrés, al retirar sa candidatura que havia alcansat en lo primer escrituri un número de vots considerable, facilitant aixis lo triunfo unánime de Sadi-Carnot, lo fa digne del agrahiment de la Fransa.

Hi ha retiradas que son més honrosas que una victòria.

Primera crisi de la República francesa: l'amago de cop d'Estat del general Mac-Mahon. Tothom veyia morta a la República, y aquesta va triuñar, sortint més forta que may de aquella tremenda crisi.

Segona crisi: la descomposició de la Càmera, la dimissió de la presidència, la impossibilitat de formar govern, las pugnas enconadas del' ambició. ¡Pobra República! Ja hi havia qui li cantava las absoltas. Y apesar de tot, de aquesta segona crisi n' ha sortit més forta, més robusta encare que de la primera.

¡Ala, que vingan crisis!

Conech monarquias en que 'l monarca ha sigut rey avants de neixre. ¡Y després, quina serie d' anys y de inquietuts ans de arribar a l' edat de la reflexió! ¡Y si al arribar a major d' edat, resulta que no serveix?... ¡Fastidiarse!

En cambi no hi ha cap República, que jugui aixís a la gallina cega. Las Republicas per regirse, elegeixen sempre als homes que necessitan, y en lo moment en que 'ls necessitan.

ALS MONÁRQUICHS FRANCESOS.

¿No deyan que l' anarquía estava ja desbordada y que aviat, d' una gambada, tindria la monarquía?

¿No deyan per tot lo món que sols hi faltava un tris per ferse amo de Paris un Orleans ó un Plon-Plon?

Pues ja ho veuben, no han fet basa; la nació s' ha despertat, y ab molt salero 'ls ha dat un xasco com una casa.

Sense crits, sense alborot, la crisis está acabada, quedant la pau afirmada en mans de 'n Sadi-Carnot.

Los brams de *L'Autorité*, las trampas del seu cacúmen, las intrigas... en resumén no 'ls haurán servit de ré.

Fransa per fi s' espavila y aplasta 'ls gèrmens anárquichs; per lo tan, senyors monárquichs, fastidiarse... y pendre tifa.

C. G.

FRANCISCO SADI-CARNOT.

ans entrá en l' Escola politécnica, de abont ne sorti ab lo número 1 per entrar en l' Escola de Ingeniers.

s un republicá de rassa. Son avi 's distingí entre 'ls convencionals organisadors dels exércits que ab tanta gloria lluytaren contra 'ls enemichs de la República. Sen pare, ministre de la segona República en 1848, es ademés un escriptor notable.

L' actual president de la tercera República francesa, nasqué a Limoges, població del Mitj-dia, l' onze de agost de 1837. Als vint anys entrá en l' Escola politécnica, de abont ne sorti ab lo número 1 per entrar en l' Escola de Ingeniers.

Tres anys després obtenia 'l títol facultatiu y també 'l primer número.

Es un home estudiós, dotat de grans coneixements serio y auster. Durant la guerra desempeñá càrrechs públichs de importancia, organisant la defensa en los departamentos del Eure y Calvados. Elegit individu de l' Assamblea nacional de 1871, per la Costa d'Or, abont alcansá 41,771 vots y reelegit en totas las legislaturas successivas, ha figurat sempre en lo grupo de l' esquerra republicana, donant probas constantment de la templansa de sas ideas. Lo progrés indefinit realisantse lentament y ab seguretat, ha sigut sempre 'l seu ideal: lo respecte més absolut al ordre y a la legalitat los seus procediments.

Sobre Sadi-Carnot havia fixat Gambetta, gran co-neixedor dels homes de valia, sa mirada de àguila.

Ha sigut dos vegadas ministre de obras públics y una vegada ministre de Hisenda. En tots los càrrechs públichs demostrá sempre una rectitut incorruptible. Fa poch la Càmera li tributava una ovació, al saber que sent ministre s' havia oposat, resoltament, a que deixés de pagar certs drets a la Hisenda, una gran companyia que gosava de poderosíssima influencia.

La elevada magistratura que li ha sigut conferida per l' Assamblea l' agafá de sorpresa. Al anarse'n a Versalles, dissapte al mitj-dia, estava molt lluny de creure que tornaria a Paris, nombrat President de la República. Ni tan sisquiera aspirava a un càrrech, que algunas horas després li conferían unánimement tots los republicans del Congrès.

La Fransa entera ha saludat son adveniment ab alegría y esperansa. En tot Europa ha causat també magnífica impressió.

Sadi-Carnot sabrá correspondre degudament a sos antecedents de familia y a la confiansa del país. Son caràcter enter, madurat per l' estudi, sa vida pública tan honrosa com modesta, y hasta sas costums personals senzillas y exemplars, li facilitarán lo cumpliment del alt encàrrech que acaba de conferirli l' Assamblea, y que la nació en massa ha confirmat ab sos aplausos entusiastas.

¡Dixós lo poble, que lliure dels sarcasmes del acás, no es patimoni de una familia privilegiada! Dixós mil vegadas lo poble, que per bèn regirse dispa del fill que millors serveys pot prestarli en determinadas circumstancias, a tenor de sas condicions de talent y de caràcter!

Aquesta será en totas ocasions la gran ventatja de las Republicas sobre las Monarquias!

R.

RAMILLET NÚMERO 2.

os carlistas podrán estar faltats de muitas cosas; pero per lo que toca a frescura y despreocupació, 'n tenen per vendre.

Ab motiu del viatge que 'l seu Carlos seté acaba de fer al nou món, han publicat aquí a Barcelona un libre que porta aquest pompós títol:

«Ramillete de flores republicanas ofrecido a don Carlos en su reciente viaje a las Américas.»

En ell han copiat dels periódichs americans lo que 'ls ha donat la gana, fent veure que don Carlos ha sigut rebut en aquellas regions poch menos que com un déu.

Y, naturalment, tractantse de gent de tan bonas tragaderas com los carlistas, desde la publicació de tal libre ván per aquí tots satisfets, fent corre que 'ls republicans d' América idolatran al rey de la húngaras.

Que 'ls carlistas creguin naps ó cols, nos té completament sense cuydado; pero a fi de que 'ls nostres lectors

vejin l' aplom ab que 'ls explotadors de la ignorancia ultramontana falsejan la veritat, aném a formar un altre ramillet de flors republicanas, perque 'l posin al costat del que s' acaba de donar a llum.

No farém altra cosa que copiar dels periódichs americans algunas de las caricias menos expressivas que a don Carlos han dedicat: millor dit, nos contentarém ab ferlos coneixe las que li envia un, un sol número d' un periódich, perque compreguin lo diluvi de latigassos que li haurán donat, quan en una sola fulla n' hi ha tanta abundancia.

Lo que tenim al davant es un periódich de la capital de Chile, del dia 9 de juliol.

Comensa per parlar del ball que va donar a don Carlos un papanatas aristócrata d' aquella terra, y diu que «mols s' empenyaren en assistir al ball pera veure a un personaje con cabeza a propósito para recibir una corona de... ciervo.»

Pinta l' escándol y saragata que en la festa hi va haver y acaba dihent: «Si a alguien se le ocurriese dar otro baile a don Carlos Chapa, yo le aconsejaria si lo diese... en algun potrero de los alrededores.»

A continuació—¡tot en lo mateix número!—vé una poesia titulada: *Don Carlos no irá a Méjico.*

En efecte, 's parlava llavors de si hi tornaria ó no, pues don Carlos ja hi havia estat anteriorment.

La poesia diu que 'l partit conservador de Méjich lo crida y

«...tiende las manos a este enjendro de tiranos, por los clérigos unjido.»

pero declara qu' es inútil que 'l cridin, perque la primera vegada que don Carlos va anar a Méjich, va perdre, jugant, xeixanta mil duros. Y anyadeix:

«Y como quedó debiendo casi el todo de esta suma, tanto la deuda le abrumba que, por lo que yo comprendo,

ni aun vestido de fraile a Méjico volverá.»

Y realment, ja va guardare de tornarhi.

Després segueix un article: *Un bandido en el teatro.* Ja poden suposar que 's tracta de don Carlos. Lo Rey de las húngaras va assistir un vespre al teatro *Santiago-Matte.*

Un gomós—diu lo periódich—acompanyava a don Carlos, «a ese audaz tahur que una noche, en Milan, jugó hasta sus condecoraciones, con la misma serenidad que brillaba en su cara de madera al hacer fusilar a los desgraciados prisioneros de Estella...»

En un dels intermedis lo gomós cridá a un militar d' altra graduació que seya en una butaca, pera presentarlo a don Carlos; pero 'l militar va fé 'l sort y no hi va volguer anar. ¿Saben per qué?

Perque, segons va dir després ell mateix al gomós, «un hombre que se estima no se deja presentar a tahures, corrompidos y asesinos cobardes.»

¿Qué tal? ¿qué 'ls sembla d' aquest ramillet?

Encara no hem acabat.

Lo periódich que aném extractant parla dels obsequis que 'ls conservadors americans estavan fent a don Carlos, y diu:

«...Ellos le tienden con amor la capa y ellas de blancas flores le tapizan la senda...»

¿Ab quin propósit?

«...Porque le tienen ya una real corona a Chapa aparejada con la cual quizás le armen de Chile rey...»

Pero 'l periódich en questió se 'n riu, y declará que 'ls que l' obsequian son

«...una legión de beatos y de beatas que a putrefacta aristocracia hiede.»

LA SENYORA DEL DIPUTAT.

vingués la ocurrencia de fabricar bitllets de banch falsos, ni 'l mateix ministre d' hisenda sería capás de distingirlos dels legítims.

¡Sortí que donya Emilia es una senyora molt cristiana y de costums irreprotxables, y no son de teme aplicacions extra-legals del seus mèrits!

Nascuda de pares pobres, pero honrats—com sol dirse—ha arribat, per un capritxo de la fortuna, a ser la senyora de un diputat, lo distingit orador parlamentari senyor Flamagosta.

Vostés tal vegada no l' haurán sentit anomenar may; pero aixó es lo de menos. Perque un home sigui distingit, no hi ha cap necessitat de ser anomenat. A més de que si 'l públich no anomena al senyor Flamagosta, ja 's cuyda d' anomenarlo la seva dona pèl públich.

Las visitas que freqüentan los seus salóns, no menjan altra conversa.

—En Flamagosta ha sortit cap a Madrid.

—En Flamagosta m' escriu que ha sigut nombrat president no sé de quina secció.

—En Flamagosta ha fet un discurs que ha sigut molt aplaudit.

—En Flamagosta...

Quan lo seu marit no era més que concejal, donya Emilia va comensar a alternar per primera vegada ab gent de suposició que deya ella.

Veyent las maneres finas y delicadas d' aquella gent distingida, lo dimoni del orgull va tentarla fàcilment, y, gracias al seu sutilíssim esperit d' imitació, aviat va lograse anopriar los modals y costums de las classes privilegiadas, apreñent lo seu llenguatge, adoptant los seus saludos y copiant ab una paciència verdadera-ment xinesca los més petits detalls de la seva vida pública y privada.

Una de las cosas que més la van impresionar va ser la costum que tenen las senyoras de bon tó de feminejar lo títol, càrrech ó professió del seu marit, aplicantlo a la seva persona.

Veya, per exemple, que la senyora del banquer era una banquera; que la dona del coronel era la coronela; que la esposa del president era la presidenta...

¡Per qué, pues, sent ella la dona de un concejal, no havia de ser la concejala?

Naturalment, no haventhi cap impediment legal, la transferencia de nom va realisar-se ab tota felicitat, y donya Emilia va quedar convertida en una concejala com un temple.

Més tart, l' inclit Flamagosta, intrigant ó comprant vots ó no sé cóm, va arribar a ser alcalde.

Conseqüencia immediata, la senyora de Flamagosta transformada en arcadesa.

De-prés lo bon marit lográ la investidura de diputat, y aquí tenen vostés a donya Emilia feta un diputada ab tots los seus ets y uts.

La vanitat es insaciable: la senyora de Flamagosta no está ja contenta ab lo títol de diputada y aspira, quan menos, al de *ministressa*; pero com aixó per ara está un xich lluny, perque de carteras de ministre n' hi ha pocas y passen altas, tè de consolarse anyadint

al nom de diputada los adjectius que 'l seu marit va conquistat de mica en mica.

¿Lo senyor Flamagosta fa un discurs y 'ls diaris lo tractan d' orador?

La seva senyora s' apressura a denominarse oradora.

¿Lo diputat es elegit secretari del Congrès?

Adició immediata en la tarjeta de la seva esposa: ja es diputada, oradora y secretaria.

¿Lo bon Flamagosta se separa de las filas ministerials y 's fa reformista?

Reformista 's declara immediatament la seva dona.

Toca't a aquest punt, es inexorable; no admet olvits ni bromas de cap género.

¡Pobres de vostés que, parlant d' ella, diguin:— donya Emilia ha fet aixó; donya Emilia ha dit alló! No senyors: la diputada, la secretaria, la oradora ha fet ó ha dit tal ó qual cosa.

Ella mateixa procura inculcarho ab l' exemple als que la rodejan.

—Nosaltras las diputadas... quan van sapiguer que jo era diputada... m' han vingut a trobar com a diputada.—

Y diputada va y diputada vé; es una mania que no l' abandona ni un moment.

L' altre dia, repassant un periódich, va observar que parlava del seu marit.

—A veure qué diuen del meu diputat.

Lo periódich deya, poch més ó menos:

«Lo conegut home publich senyor Flamagosta ha alcansat un nou triuño en lo Congrès...»

Aixó d' home publich va impresionarla de tal manera que li va semblar que aquest títol eclipsava tots los demés.

Y ara la senyora de Flamagosta va per tot arreu, pregonant qu' ella es una dona pública.

A. MARCH.

Acaba, per fi, aconsellant als xilens que en aixó de donar una corona a don Carlos, no s'apressurin massa, perquè

«...con un monarca harian los chilenos lo que hicieran allá los mejicanos.»

Creým que ab aquesta mostra n'hi ha prou y que aixó 'ls donará una idea del tó general de la premsa americana.

Y ara, si 'ls confeccionadors del *Ramillete republicano*, volen que la seva obra sigui complerta, es precis que li anyadeixen lo *ramillet* que nosaltres hem fet.

FANTÁSTICH.

PROMESAS.

—Ja tenim las Córts obertas.
—Sí senyor; y ara sabré m si las ilusións que 'ns fém son infundadas ó certas.
—¿Qué ha dit en Sagasta?

—¡Oh! L' home s' ha explicat molt llis y clar, y ha dit que vol treballar y que ara no va de broma.
—Pero ¿no ha aixecat la veu, planyentse del nostre estat y de la immoralitat que 'ns volta per tot arreu?
—¡Vaya! Ha explicat qu' ell no ignora los mals que venim sufrint, y que sab qu' estém patint una gana aterradora.
—Y ja que ho sab ¿qué farà?
—Ha declarat francament que 'l qu' es ell, l' home ja ho sent, pero que no pot plorar.
—¿Y res més?

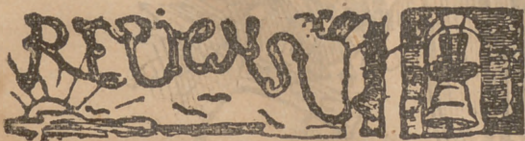
—Diu que 's proposa treballar com un lleó, per fer d' aquesta nació una terra deliciosa. Comensará carreteras, dará fi á las comensadas, farà ports á carretadas y nous carrils á quarteras.
—¡Lo de sempre! Aquest programa ja fa temps que 'l coneixém, y com més va més plorém...
—Bé; ¿quien no llora no mama. Potsé ab tan y tan plorar en Sagasta s' ha enternit y al últim s' ha decidit á allargá un xiquet la mà. Pèl demès, lo del tupé está animat de debó y tragina una munió de projectes.

—¿Sobre qué?
—Ha promés que 'ns donará lo matrimoni civil...
—Ja ho va prometre l' any mil y may l' acaba de dá.
—Ha promés també donarnos lo sufragi universal y una llei municipal que diu que ha d' enamorarnos Vaja, ha promés tan y tan, que més no pot demanarse...
—¡Uy! no corri á entusiasmarse.
—¿Per qué?

—¡Ja li explicarán! En Sagasta sab de sobra una cosa que vosté potsé encara ignora.

—¿Qué?
—Que 'l prometre no fa pobre.

C. GUMÁ

consequència de las manifestacions reformistas, en Romero Robledo, que anava de frac, va arregar un costipat de primera. Ell pogués arregar tant fàcilment una cartera ministerial.

Y costipat y ronch, va anar á las Córts, á moure brega en defensa del general Palacios, y va pescar una fregada d' orelles de 'n Balaguer, que 'l va deixar entre dos

suors.

Amichs reformistas: si estiméu al vostre idol, acotéu ab una flassada!

S' han obert las Córts de la nació... y la nació com si li diguessen Llucia.

Al mateix temps la Lliga agraria ha obert un Congrés de Agricultors.

L' espectacle no deixa de ser distret: davant per davant del Congrés dels que cobran, lo Congrés dels que pagan.

En la ceremonia de l' obertura de las Córts la reyna regent va perdre una agulla de brillants.

Es precis observar que al acte no van assitirhi més que monárquichs.

En Romero Robledo está resolt á empendre una enérgica campanya en favor de la moralitat política y administrativa.

Precisament ell, l' home públich que més ha contribuít á la desmoralisació del país.

Que 's desenganyi l' home de la barra: hi ha tacas que no 's rentan... ab saliva dejuna.

Los conservadors s' oposarán resoltament á que 'ls sagastins estableixin lo sufragi universal.

Se comprén sense necessitat d' esforsarse molt. Si 'ls cuyners quan están á punt de fer un arrós entenguessin lo llenguatge dels pollastres, sentirian també com s' oposan á que 'ls sufregixin.

Ab lo sufragi universal, los conservadors son á la cassola.

Un recort de un periódich monárquich.

«En lo Senat va inaugurar lo rey D. Amadeo I de Saborboya las últimas Córts de son reynat. En lo Senat va inaugurar també las últimas del reynat seu, don Alfonso XII. Y en lo Senat acaba de inaugurarlas la reyna regent.»

O 'l recort del periódich monárquich no significa res, ó vol dir que ha de cambiarse 'l nom del Senat.

Aquesta corporació més que un *Se-nat* es un *Se-mort*.

Segons D. Joan Mañé, las ideas democráticas converteixen al home en bruto.

¿De veras?
Home, D. Joan, ¿son brutos los moltóns?

Perque las ideas que vosté predica, es segur y probat, que converteixen als homes en béns.

L' efecte que ha produhit lo discurs de la corona no pot ser més desastros. La única ventatje de aquest document es la de ser molt curt.

Per lo demès es incoloro, fret, y está bastant mal escrit.

Alguns suposan que tè certs punts de semblansa ab un mensatge de la Reyna Victoria de Inglaterra. De aquesta manera resultaria una mala traducció del inglés.

Y sent inglés, succehirá, que lo poch que 'ns prometen encare 'ns ho quedarán á deure.

¡Carnot! Carnot en catalá es una malaltia. Es un abcs que 's forma entre la carn y que dona molt dolor.

Ja están, donchs, ben arreglats los monárquichs francesos. Ja tenen un *carnot* que durará set anys... y probablemente altres tants després dels set primers.

No 'ls arrendo la ganancia.

Fins l' arquebisbe de Burdeos ha empavessat la fatxada de son palacio, ab motiu de la satisfactoria resolució de la crisis política francesa.

L' arquebisbe de Burdeos per confirmar es la nata. De una sola guantada y sense moure's de casa, ha plantat los cinch dits á la cara dels monárquichs y sobre tot dels ultramontans francesos.

Las primeras mans que va estrenye Sadi-Carnot, al ser nombrat president de la República, sigueren dels periodistas.

¡Felissos confreres francesos!
Aquí á Espanya 'ls gobernants, no 'ns estrenyen la mà, sino 'l coll.

Sadi-Carnot es un notable ingenier de camins y ports. Molt será que no sáiga obrir un camí pla á la República, y oferir un port segur á la nau del Estat.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Puig-del-fi.
2. MUDANSA.—Re-de-bé.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Los cantis de Vilafranca.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—República.
5. GEROGLÍFICH.—Dos menos un es un

L' únich que ha endevinat totas las solucions es lo ciudatá J. Sugrañes Urpi. N' han endavinadas 4 E. Padrell de Reus, F. M. Gamarús, Conde de Manganeso, Sort Mut y J. T. Anguila; 3. Llamps y Trons. Dominguet T., Canari, J. Hernández, Pik-Tik-Crik y Turrull; y 2 no més Un Vinatayre y Matamorts.

XARADA.

Un tres-quart al dematt (era al carrer del Primera).

mirava á una sabatera guapa com un serafi.
La seva dos-quart qu' hermosa!.
Era un tipo angelical y va ferme una total no acceptant de mí una rosa.

RALIP.

ANAGRAMA.

Aixís un tsich parlava al metje que 'l visitava:
—Pot ben creure, Sr. Got qu' estich total del méu tot.

JOSEPH MONTES.

GEROGLÍFICH.

TOT TOT TOT

A a a A
K
PIA
LIMA
A

A. GIBERT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Pastoret del Monsant, Mata-morts, Pep Ramogosa, Un Catalanista, Capella punxeta, Un Vinatayre, R. M. Bas y Roca, Pau Pelgrim, Sort Mut, Conde de Manganeso, Antonet del Tortell, Exsagrístá de Sant Jaume, J. P. Gorila, Un Castelarista, Panxito, L. Arrant, P. Torres, Serapi Guitarra, Noy gran de Reus, Xich de Serravilla, Pollicarpio Tarota, R. Castella, V. de Guevara, T. Vallmenpó, Miquel, Angel de la Guarda, Marangy, Tribulacions, Amadeo, Odracir Sam, Pau Picapoll, y Cor de Rubi.—*Dispensin, lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.*

Ciudadans Pik-Tik-Crik, Dominguet T., Llamps y Trons, J. T. Anguila, F. M. Gamarús, Mossega Mossens, Orellut, J. P. Belluguet, Pacolindo, P. Colpk, Ossejanés, A. Gibert, Candor Salomé, Aguilera, J. Staransa, Ll. de Francavilla, Pepet de Espulgas, Cabo Xinxilla, Bastetas, F. Ribas S., D. Lopez Lopez, Patriórich, Rafel Alonso y Suteró Furor y C.—*Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá J. Sugrañes Urpi.—Las personas que 'ns envian algo sempre 'ns fan favor; pero nosaltres no adquirim ab ellas cap compromís: publiquem lo que 'ns sembla y quan nos sembla, y es de tot punt inútil fernes oferiments de cap classe per fernos contraure compromisos.—Noy de la Mare: Lo treball a que fa referencia no recordém haverlo rebut. Devia traspapelarse y ho sentim més per ser de vosté. ¿No podria repetir l' envío?—J. Abril: Aprofitaré alguna cantarella y un acudit.—D. Bartrina C.: Lo fet que 'ns conta, encara que molt xocarrer, no té prou importancia per figurar en lo periódich.—C. de Barril: Aquí no hi ha preferencias, ni simpatias, ni antipatias, pot estarne segur: de lo que 'ns remet aprofitaré una cantarella.—Vilaret de E. de Ll.: Lo del bigoti es vell; es allo de fumar y de ballar: l' acudit va bé.—Sir Monix: L' article es molt llux y no 'ns serveix.—J. Puig Cassanyas: Va bé.—P. Talladas: En l' envío de vosté hi ha de tot: una cantarella, un epigrama y la primera poesia, veurém de aprofitarho.

¡Acaba de publicarse!

Dirigit per P. K. (J. Roca y Roca) ab la colaboració de V. Almirall, Alonso del Real, Arús y Arderiu, Calvet, C. Gumá, Icart, Matheu y Fornells, A. Mestres, Molas y Casas, A. March, Narcis Oller, F. Rahola, Conrat Roure, Frederich Soler, Ubach y Vinyeta, Vidal y Valenciano, y molts altres celebrats escriptors.

Cuberta y gran lámina al cromo, y un gran número de dibuixos dels distingits artistes Pellicer, Mestres, Moliné, Foix y Miró.

Preu: 12 ralets!

Punts de venta: Librería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y corresponsals de LA CAMPANA y La Esquella.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tassó, Arch del Teatro, 21 y 23.

¡ VICTORIA !

¡Que 'ls fassa la Verge de Lourdes aquests miracles!